

lem i Dag har behandlet Sagen, afviger jo saa overordentlig væsentligt fra det ærede Medlems Optræden i Gaar, at jeg i og for sig kun kan udtale min Glæde derover og udtrykke Forventningen om, at det ærede Medlems Sindstilstand overfor det foreliggende Lovforslag i Dag er en saadan, at han roligt vil kunne give os de Oplysninger, jeg ikke tvivler om han besidder med Hensyn til sit Partis Stilling paa nærværende Tidspunkt til det af mig oprindeligt fremsatte Lovforslag.

Jeg skal ikke yderligere diskutere det økonomiske Problem herhjemme med det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem paastaar, at der fra min Side er sket Provokation til en Arbejdskamp, saa er det noget, som det ærede Medlem har læst i den dertil indrettede Presse, den, som det ærede Medlem jo desværre er vant til at tro paa, og som han ogsaa ved denne Lejlighed tror paa, til Trods for, at han saa mange Gange er blevet stillet overfor Sandheden i dette Forhold. Thi det, som jeg har sagt om denne Sag, og som det ærede Medlem betegner som Provokation, er det ganske simple, at man ikke kan lægge Ansvaret for Arbejdsløsheden paa den siddende Regering, men i alt væsentligt maa henvise Ansvaret til de Skuldre, over hvilke de Hoveder sidder, som har den afgørende Indflydelse paa Arbejdsvilkkaar og Lønvilkaar her i Landet. Deri ligger ikke nogen som helst Provokation; men deri ligger overfor begge Parter en Tilkendegivelse af Nødvendigheden af, at man produktionsmæssigt indretter sig saaledes, at man kan blive konkurrenceedygtig. Og her nytter det ikke, det ærede Medlem siger, at den Krigsgevinst, som Arbejderne har vundet, er meget lille, den kom sent, men man fik dog til sidst noget mere end Dækning, og nu viser Løntallene et meget rimeligt Forhold: 50 gennemsnitligt i 1914 og 130 nu. Hvis nemlig Produktionen ikke kan bære 130; hvis Opretholdelsen af Løngennemsnittet 130 betyder, at vore Produktionspriser kommer til at ligge de Points over det konkurrerende Udlands, som slaar vor Produktion ud — og det er netop det, der er Tilfældet, det viser alle de Undersøgelser, der er foretaget vedrørende dette Forhold —, saa mener det ærede Medlem, at det er ret at holde fast paa dette Løntal, uanset om Arbejdsløsheden flyder deraf, medens vi hævder, at det tjener alle Samfundsklassers Interesser bedst, og ikke mindst Arbejdernes, at man da foretager den Bevægelse, som er fornøden, for at man kan tage Konkurrencen op, faa Hjulene i Gang og de ledige Hænder beskæftiget.

Det er denne Politik, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller kalder en arbejderfjendsk Politik. Jeg kalder den en i Sandhed arbejdervenlig Politik, thi det ærede Medlem har saa fuldkommen Ret i, at Arbejderens Gennemsnitsfortjeneste, og saa naar han er Arbejde, i allerhøjeste Grad paavirkes af den Arbejdsløshed, der findes, paa Grund af Underhold af de Personer, som er kastet ud af det private Arbejdsmarked som Konsekvens af den Produktions- og Lønpolitik, der er fulgt. Men det ærede Medlem tager fejl, naar han saa bebrejder Venstre og forekaster Regeringen, at vi ensidigt styrter os over Arbejderne. Det hævder det ærede Medlem og hans Eftersnakkere rundt om i Landet. Ja, men det ærede Medlem har mange Gange faaet at vide, at han har ingen Ret til at udtale sig saaledes, og han skal faa det at vide en Gang til. Det er fuldkommen uberettiget at fremsætte saadanne Paastande. Vi fra vor Side har Gang paa Gang i de Forhandlinger, vi har ført, baade overfor Offentligheden i den politiske Debat og overfor Erhvervslivets Repræsentanter, hævdet Nødvendigheden af, at baade Kapitalen og Arbejdet erklærer sig rede til at gøre Tidens Gerning og tage Tidens Kaar. Utvivlsomt ligger der i Overkapitalisering, som endnu er tilbage, i ufuldkommen teknisk Indretning, i Dividendepolitik, som er ført i de indbildt gunstige Tider, i Handelsomkostninger, i de samlede Generalomkostninger — i alt dette ligger Momenter, som virker i høj Grad hemmende paa dansk Produktions Konkurrenceedygtighed, og som det er nødvendigt for Virksomhederne endogsaa snarest at faa ændret. Vi har Gang paa Gang gjort opmærksom paa disse Forhold overfor Kapitalen i alle de Former, hvori den indgaar i Produktionen, og samtidig har vi gjort opmærksom paa, at en anden og meget vigtig Faktor for dansk Produktions Konkurrenceedygtighed er, at der af Organisationerne føres en Lønpolitik, som svarer til den, man har ført og maattet føre i de konkurrerende Lande, og ikke opstiller afgørende Hindringer for, at Konkurrenceevne kan naas. Det er det, som de Herrer behager sig i at kalde en ensidig Styrtten sig over Arbejderne.

Men det nytter jo ikke — overfor den, der savner Organet til at opfatte, nytter det ikke, at man arbejder paa at gøre Indtryk, og jeg ved særdeles vel, at denne Redegørelse overfor det ærede Medlem er lige saa virkningsløs, som den har været overfor mange af hans Kolleger. Men, som sagt, lad os faa at vide, om det ærede Medlem og hans